

DANIČA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj X.

V Ljubljani 1. kozoperska 1857.

List 40.

Od sv. serca Marije Device.

(Poleg nemškiga).

Marija! glej zročimo
Ti serca v roke tvoje;
Daj serce nam ti svoje,
Devica čista vsa!
Daj serce kakor tvoje,
Ko čist plemen goreče,
Ko lilija cveteče,
Leskeče vekoma.
Daj serce nam ti svoje,
Devica čista vsa.

Daj serce za veselo
Vedro; ko jutro krasno,
Za tožne milo jasno,
Ko mrčna zarija.
Daj serce krotko, spravno,
Ki vest krivic mu mine,
Ko v zraku dim pozgine,
Al kamen v dnu morja.
Daj serce nam ti svoje,
Devica čista vsa.

Daj serce upa polno,
Ko ga topé britkosti.
In ko rosé sladkosti,
Hvaležno do Boga.
Daj serce terdno, križa
Oklenjeno v življenji,
De vzdigne se v vstajenji
Do raja večniga.
Daj serce nam ti svoje
Devica čista vsa.

Hieinger.

Zamurka Marija Ana Fadalkarim.

(Dalje.)

Ker je uboga Mrazilla zmiram bolj bolehal, in ji je tolikanj težko delo, de ne more podučevanja družih deležna biti, je duhoven poslednjič druge zamurke zraven njene bolniške postelje učil; in zdela se je potem kakor de bi sirotka svojih bolečin nič ne čutila. Nekiga dne so se začeli bati za njeno življenje in že so govorili, de bi jo v postelji kerstili; med tem so pa za očitni kerst družih v farni cerkvi priprave delali. Mrazilla pa je mirna rekla, de bo zamogla tudi ona pričujoča biti; in zares se ji je jelo neke dni pred kerševanjem vidno boljšati, in pa tako naglo, de niso več dvomili, de bo že premogla sterpeti v cerkvi. Veseli dan sv. kersta za vse je bil 31. kozoperska 1855.

Sveto opravilo ni moglo biti ne bolj spodbudno ne bolj pobožno, kot je res bilo. In ko je po dolgih svetih šegah poslednjič jela teči voda prerodenja na glave tih ubožic, je bilo viditi, kakor de bi bila slehernimu zmed velike pričujoče množice silna teža od serca vzdignjena; vsih obličja so se razjasnile, ko so nad deklicami, v ktere so bile vse oči vperle, takorekoč brali besede: Hvalite z menoj Boga; zdaj sim rešena.

Mrazilla je dobila ime Marija Ana, in poprejšnje ime Fadalkarim si je za primek ohranila. Tri zmed njih, že nekoliko večji, so bile tudi obhajane, in zares, kdaj bi bile bolj pripravljene, z neomadežanim Jagnjetam se skleniti, kakor zdaj, ko so bile očišene in prerrojene ter oblečene s svatovskim oblačilam nedolžnosti.

Kdor je spoznal iz tega, kar je bilo dozdej rečeno, Fadalkarimino serce, si lahko misli, koliko je bilo njeno veselje, ko je bila z gnado sv. kersta ozališana in popolnoma

očišena. Vender pa je zmed vsih nar manj to čutilo razodevala. Je kaj posebniga, de v tako nežni mladosti je bila že toliko oblast sama čez se dosegla, de močnih in silnih čutil, veselih ali žalostnih, ni tolikanj zunan razodevala, temuč so bile bolj v njenim znotranjim pokopane. Le samo svojimu duhovnu in učenicam je svoje serce razodevala, in pa s toliko jasnostjo in svetlostjo, de so se vsi čudili nad darovi in gnadami te deklice. Nekiga dne je stisala od nune besede: Secretum meum mihi (svojo skrivnost si zase ohranim), je vprašala, kaj de to pomeni, in si je tudi ona ta pregovor prilastila. Zgodi se, postavim, nekaj, de jo njene tovaršice objokano najdejo, in jo z usmiljenim sercam vprašajo, zakaj de se joka. Ona pa se nasmehlja, in z neko ljubeznjivostjo, ki dopade, ako da tudi nasprotni odgovor, sesticam reče navadno: Secretum meum mihi. Mislile so, de to izvira iz njene bolehnosti; izhajalo pa je naj berže iz njenih obilnih nebeskih tolažb, ki so ji zato-pile čutilo telesnih bolečin.

Zdaj je Marijanici, tako so jo odsihmal imenovali, še nekaj manjkalo do njene popolne zadovoljnosti, namreč zakrament sv. birme. 5. listopada so bile vse ondotne zamurke v Trient po nekim mašniku peljane, in naslednji dan so bile od ondotniga kneza in skofa birmane. Zdaj je bila zamurska Marijanica popolnoma zadovoljna: družiga ji ni manjkalo, kakor v miru umreti in nesti v naročje svojiga nebeskiga Ženina to svojo dušico, ktero je bil on sam med tolikimi čudeži usmiljenja, ljubezni in previdnosti očistil. In zares, tudi te njene želje so se zgodaj zgodaj spolnile.

(D. sl.)

Hočeš biti angelam enak(a)?

(Dalje.)

Bog ne daj, pregrešnih znanj delati s tem namenam, de bi kdo ložej ali poprej preskerbljen bil (preskerbljena bila). Koliko jih je, ki nikoli preskerbljeni niso, ravno zato ne, ker so hotli s pregrešnimi pomočki in po zlobnih potih v kak stan priti. Koliko sto in sto pa je tudi nesrečnih zakonov ravno zavoljo tega, ker hočejo z graham srečni biti. Zastonj se je potlej jokati, poprej je treba pomisliti, de sad greha je nesrečin in okužen. Nikoli se tedaj ne zanašaj na slepivne obljube prihodnjiga zakona, in beži, kakor pred kačo, pred tistim, ki te hoče po potu greha v zakon vzeti. Mladenč, ki ima strah Božji v sercu, taci obljub ne dela. On ljubi svojiga Boga, in ne iše mesene ljubezni; čaka torej, de ga Bog v stan pokliče, kateri mu je v zveličanje. Bog bo zanesljivo bolje zate poskerbel, kakor ti sam, ako imaš vanj zaupanje, in ga v resnici nad vse ljubiš. Poštena devica bi rajši šla v ognj, kakor z graham v zakon. On, ki je svojo kri za njeno večno srečo prelil, pa tudi njene časne sreče ne bo pozabil, kolikor se z njeno srečo po smerti strinja. Kakošen dobiček pa bi imel človek, ako bi z graham ves svet pridobil, na svoji

duši pa škodo terpel. (Mat. 16, 26.) O ko bi bilo mogoče, vsim nespametnim tisto morje solz pokazati, kijih pretočijo nesrečne žene, ker so s pregrehami v zakon stopile; ali pa grenke ure nadložnih in terpeženih mož, ki so po taki poti v svoj stan prišli!

Vari se nevarnih kratkočasov, posvetnih tovaršij, plesov, glediš itd., naj že bo po pivnicah, ali po družih hišah. Ne le v sercu, ampak tudi na obrazu in v vsim zunanjim obnašanju se hitro spremeni, kdor se začne z razuzdanim svetom pajdašiti. Razuzdanost se ne da skrivati; in veliko hitrejši kot vene in gnije odkošena trava, vene in gnije nedolžnost mladenca ali deklice, ko se začne z grešniki družiti. O de bi imel kdo glas vsih junakov, in gorečnost vsih svetnikov in zgovornost vsih govornikov, in bi klical, de bi se čez vesoljni svet razlegalo: Bežite, bežite poštene in nedolžni! bežite pred zapeljivci! — Zlasti nevarni so plesi, ki mladost razniga spola skupaj vabijo in poželjivost dražijo. Sv. Efreim pravi, de je hudčič ples iznajdel, in sv. Janez Zlatoust ga imenuje veseli god peklenski, in pristavi: „Na plesiših se več grehov stori, kot je zvezd na nebu“. Sv. Ambrož piše: „Ako se ti preojstro ali presiljeno zdi, se plesa zderzati, oh! nisi prijatelj nauka Jezusoviga, ampak peklenskih duhov“. Ne le vsi cerkveni očetje s sv. Pavlom svari pred plesam kakor pred neversko kratkočasnico, temuč neverski Ciceron, modri Rimljan, sam pravi: „Nobeden ne pleše, kakor le norci in z močnimi pijanci ošemljeni“. S čem so pa plesači med kristjani ošemljeni, ki skačejo in divjajo kakor kozli? — Tudi na svatovščinah ne pozabi, kar piše sv. Gregor Nazijančan, „de Kristus in godec na kersanski svatovšini se ne strinjata“ (ne gresta skup). Ogibaj se, kolikor je le mogoče, na ženitnine hoditi. Pri mnogih je to perva stopinja v zgubo njih nedolžnosti. Svoje serce pri tacihi priložnostih odpró razuzdanemu veselju in nečisti ljubezni, ki mori neumerjočo dušo, ktero je Jezus med tolikimi bolečinami s svojo sveto Rešnjo kervjo odkupil.

Devce se morajo varovati nesanih prilizovalcev in obiskovalcev, ki jih ali pri svitu ali v temi zalezvajo. Nikoli nikomur k temu ne dajaj priložnosti, temuč odverni jo; ne usedaj se k njim, ampak umakni se, ako se ti kdo bliža. Nikar se nič ne méni za taciha, in pokaži mu, de ti je njegova nadlega zoperna. Ako enaki s kakim izgovorom pridejo v hišo tvojih staršev, ne spremljaj jih, — že sami pot vedó, de se v kako nevarnost ne postaviš. Ponočnjakov in lajavcev okrog voglov se bolj boj kot steklih psov; nikoli se jim ne oglašaj in ne dajaj viditi; sicer se v nevarnost postaviš, lastnih ali pa saj ptujih velikih grehov vdeležiti se, k katerim vselej priložnost daš, ako se oglašiš. Ako te zmerjajo za tercijsko, se spomni, kar sv. Peter pravi: „Zato te kolnejo, ker ne tavaš z njimi v smrad nečistosti“. (1. Pet. 4, 4. 5.) — Nikar si ne dajaj od družiga spola po pivnicah napijati, in nikoli ne jemlji od njih tako imenovanih odpustkov, zakaj v njih je smertna mišica za tvojo dušo. Že napisi na tako imenovanih medeninah in slasčicah, ki jih brezvestni ali pa nesprenišljeni kramarji na nje prelepujejo, dostikrat kažejo, kaj de so. Zakaj se ti take reči dajejo in ponudijo? Zastonj gotovo ne! Na nič manjšiga se ne meri, kakor de za njih povračilo se moraš Jezusu, svojimu nebeskemu Zeninu, odpovedati, in sv. Duha iz svojiga serca izgnati! Tega pa mende saj nočeš, o kersanska devica! Boj se tedaj tacihi daril in se bolj njih darivcev! Ne daj se jim po potih spremljati, ampak beži pred njimi! De pa v take nevarnosti ne zagaziš, ne hodi na shode in sejme, razun s svojimi poboznimi starši. (D. sl.)

Kolikero svetnic je svetih Helen?

Med Slovenci je ime Helena ali Alena, Elena, Lena, Lenka za ženstvo celo navadno; komej pa se ve,

kdaj bi se obhajal ktere god, ker se eno ime mnogih svetnic šteje za ime le ene svetnice, namreč sv. Helene cesarice. Slovenske Lenke se za svoj god nar bolj deržijo 22. vel. travna ali majnika; tisti dan namreč imenuje rimski martirologi eno sv. Heleno. Tode kdo je ta sv. Helena? Je devica, češena v francoskim mestu Auxerre (Ossér); od nje Bolandisti le toliko vedó povedati, de je živela v času sv. Amatorja, ondašnjiga škofa, in de je slovela po obilnim zasluženji lepih čednost, in se svetila po mnogih čudežih; živela je po takim v prvi polovici petiga stoletja, ker sv. Amator je umrl l. 418; njegovo dušo je ta svetnica vidila med množico svetnikov spremljeno iti v nebesa. (Acta Sanctorum m. Maj. tom. V. p. 152). Drugo sv. Heleno imenuje r. martirologi 13. vel. serpana; bila je mučenka, ki je terpela s sv. Centolo vred v španskim mestu Burgos; pa ta svetnica Slovincam ni znana. Tretjo sv. Heleno šteje rimski martirologi 18. vel. serpana; ta je bila cesarica, žena Konstancija Klora, in mati Konstantina, perviga kersanskiga vladarja na rimskim prestolu; njo Slovenci samo bolj poznajo, le njeniga godu prav ne vedó. Ona je kot mati mogočniga cesarja iskala z deli prave kersanske gorečnosti biti luč visokim in nizkim; našla je tudi sv. Križ Gospodov v Jeruzalemu, dala cerkvi sozidati nad Božjim grobam in nad Betlehemskim hlevcam; umerla je l. 328. Še je četrta sv. Helena, kraljica rusovska, vdova veliciga vojvoda Igorja, poprej imenovana Olga, pa kersena l. 955 v Carjim gradu; njen god se med Rusi obhaja 21. mal. serpana; blezo de je znana tudi drugod, ker v pristavku nekterih misalov se nahaja spomin sv. Helene kraljice, morebiti de je od tod prišla tudi v slovensko pratiko, samo na 15. mal. travna. (De ta sv. Helena utegne znana biti tudi med katoličani, izhaja od tod, ker so Rusi v začetku bili sklenjeni z rimsko cerkvijo.) Še peta sv. Helena se obhaja 31. mal. serpana; časti se na Švedskim, kjer je bila rojena, in l. 1160 po hudobnih sorodnikih umorjena, tudi na Danskim, kjer njene svete kosti počivajo, ne deleč od Kodanja. (Primeri Freiburger Kirchenlexikon B. V. §. 86). Hicinger.

Štatistiška opomba.

Naši cerkveni popisi ali šematizmi prinašajo vsako leto število vsih duš vsaktere škofije; pa pri tem številu se nahaja velik razloček memo števila državnih popisov; n. pr. za Krajnsko, ki je celo obseženo v Ljubljanski škofiji, šteje politiški popis l. 1851 478.299 stanovavcev, cerkveni popis pa ima 500.839 duš za ravno tisti čas. Od kod je tolikošen razloček? Ni enake natančnosti, tudi ne enakih vodil za števenje na vsakim kraju. Za politiško števenje se sme opomniti, de se je včasih silno naglo godilo, de duhovni pastir s svojimi donaški večkrat skorej dohajati ni mogel; tudi se ondí vojaške osebe posebej soštevajo, privzemajo pa se tudi nekatoličani. Pri cerkvenim števenji pa se godi tukaj drugač, tamkej drugač. Nekteri štejejo eno leto na tanko po bukvah dušniga stanú, druge leta pa prištevajo samo razloček med rojenimi in umerlimi; na tiste pa se ne ozirajo, ki so se preselili drugam, ali izženili ali izmožile v ptuje soseske, ali ki so umerli drugod. Nekteri zopet štejejo po naznanilih, ki jih dobijo pri izpraševanju za velikonočno spoved, in tu soštevajo skupej domače in ptujce, kar je ravno v fari; tako se nameri, de se mnogotere osebe štejejo na dveh krajih, kar v števenje prinaša zmešnjavo. Kaj bi bilo tukaj storiti, de bi števenje imelo več natančnosti? Le za cerkveno števenje naj bi se nekaj zapomnilo. Prav bi bilo, de bi se povsod ravnalo po tej meri, ki se je derži politiško ravnanje, namreč domače šteti skupaj, ptujce pa posebej, po tem razločku, kakor ga dela tudi cerkev o pravim in nepravim domovanji. Štejejo naj se tedaj domači rojaki, desiravno so za čas drugod v službi, kot hlapei in dekle; izpušajo naj se le tisti, ki so drugod v bolj stano-

vitni službi, ali so se izženili ali bolj za gotovo izselili; štejejo naj se ptuji rojaki, ki so si v soseskah vzeli stanovanjše za gotovo, ptuji posli in nižji sploh bolj nestanovitni služabniki naj se štejejo le posebej; izmed vojakov bi šli na tanko le tisti v števenje, ki so bolj za gotovo domu pušeni, kot rezervarji, ne kot urlaubarji; šteli naj bi se tudi nekatoličani, protestanti, staroverci, pa posebej. Ko je števenje enkrat na tanko storjeno, se potem zamore z manjšim trudom zgoditi v oziru na farne bukve. P. Hicinger.

Pred Bog, potlej gospod.

Sveti Ludovik, francoski kralj, se je vsak dan po več ur v molitvi z Bogom sklenil. Nekiga dne so mu to njegovi dvorniki očitali in rekli, da s tem preveč časa deržavnim opravilam odtegne. On pa je rekel: „Ako bi jez, kakor drugi vladarji, še enkrat toliko časa kakor ga v molitev obernem, obernil v igro in lov, bi nobedin nič zoper to ne rekel“. Iskal je, kakor poprej, pred vsim drugim Božjiga kraljestva in je živel neprenehama zedinjen z nebeškim Očetam. — Ravno tako je delal Alfred veliki, angleški kralj. Vsak dan je vstal že prve zjutranje ure ter je šel v cerkev ali kapelo, in je na kolenih klečel molil; tudi po noči je pogosto zapušal svojo spavnico, se v cerkvi skleniti s svojim Bogom. Po osem ur na dan je v molitev in premišljevanje obračal, osem ur v deržavne opravila, osem ur pa v počitek in druge potrebe. In kateri poglavar je več storil za blagor svojiga kraljestva kakor on? (Take in enake zgodbe in povestice obsežejo bukve: „Geistliche Lesung in Geschichten und Beispielen auf alle Tage des Jahres, v. einem kath. Priester, Schaffhausen 1857.“)

Ogled po Slovenskim.

Iz Tersta, 20. kimovca. — Vprašanja pri duhovskih poskušnjah, 15., 16. in 17. t. m. E theologia dogmatica. I. Quid et quotuplex est revelatio? Quibus argumentis evincitur in novo testamento per Jesum Christum divinam ac supernaturalem factam esse revelationem? II. Quibus rationum momentis innititur fides nostra Spirit. S. vere ac proprie esse Deum? Quanam quaestiones agitantur inter catholicos et graecos schismaticos circa processionem Spiritus S.? Propugnetur doctrina catholica contra dictos schismaticos. III. Exponatur et demonstratur doctrina catholica de futura corporum resurrectione, et ostendatur, hanc rectae rationi esse consentaneam.

E theologia morali. I. Quid est meditatio? Quotuplex est ista? Quanam ejus materia? Num solummodo in sacris ordinibus constitutis, an etiam singulis fidelibus adultis necessaria? Quosnam prae caeteris coelites aut sanctos eidem praepriis fuisse novimus? II. Quid sunt horae canonicae? quot enumerantur? quanam majores et quanam minores audiunt, quomodo et aliter nuncupantur? Quanam earum origo? Quinam istas et quidem sub penato gravi recitare tenentur? Quae sors oblitit breviario in Concilio Trident.? Explanetur denique paucis argumentum completorii. III. Quid est sacrilegium in materia luxuriae? An verba, tactus, aspectus turpes, lectio profana, cogitationes luxuriosae et graves in aedibus sacris sint sacrilegia? et quid Conc. Trident. quoad musicas cantusque in ecclesiis habendos statuit?

E jure canonico. I. Quae relatio Ecclesiae ad civitatem jure divino et vice versa, atque quae specialis in Austriae Imperio post conventionem inter summum Pontificem Pium IX. et Imper. F. J. I. novissime initam? II. Numerentur impedimenta matrimonii, distinguantur dirimentia et impedientia, exponanturque causae canonicae in libellis pro consequendis dispensationibus super impedimentis adducendae. III. Quanam requisita presto esse debent, antequam curatus sponsos inscribat ac eorum bannum nuptiale praemittat.

Thema pro concione super textu: „Nonne anima plus est quam esca, et corpus plus quam vestimentum?“ Math. Cap. 6. v. 25.

Adumbretur concio de Dei providentia, ut una alterave pars concionis plene exaretur.

Iz razlaganja sv. pisma, izpraševanja kersanskiga nauka in pastirstva je bila poskušnja ustna.

Iz Cerklanskega. Med goreče Slovence, ki svoje cerkve ne pustijo zapuščene in razderte, se štejejo tudi le osemnajsteri kmetje v podružnici Grad-u, v cerklanski fari. Na prizadevanje in spodbudo visokočastitiga fajmoštra, gospoda Andreja Bohine-a, so oni svojo podružniško cerkev sv. Helene razun turna popolnoma iz noviga sozdali, verh denarnih stroškov, 1200 gold., so tudi delavee ves čas prerediti, kamne, les in druge potrebne reči pripravili. Ta podružnica je ravno pod belimi Snezniki v prav prijetni ravnini. Bog blagoslovi in blagruj serčne Grane, njih cerkev in serčne pastirje.

Iz Istrije. Cerkev Marije prečiste Device blizo Boljuna. V lepi dolini blizo Boljuna stoji stara, zdaj prenovljena cerkev na čast Matere Božje, prečiste Device Marije karmelitske, obiskovana večkrat na leto od mnogih bližnjih in daljnih pobožnih Marijanskih častivcev. Stala je tukaj že pred 400 leti mala kapelica, ktera je bila potem v cerkev s tremi lesenimi altariji premenjena. Leta 1683 je župnik Anton Pataj dal tudi veliki altar prenoviti in pozlatiti. Leta 1809 je bila pa ta cerkev že razpadu blizo, tako da se več let tukaj ni mogel dar sv. maše Bogu opravljati. Tedaj se neki Pilat iz Učke in dva druga Boljunca za čast Matere Božje potrudijo in nekoliko z lastnim premoženjem, nekoliko pa s tem, kar so naprosili, novo streho na rečeno cerkev napravijo. Al preteklo je skoraj 50 let in treba je bilo, cerkev ne samo prekrit, ampak tudi celo zidovje popraviti. Ravno leta 1855, ko je nemila kolera po boljunski fari zlo razsajala, so namenili sadašnji za Božjo čast vneti gospod župnik, Anton Ban, potem ko je bila kolera prenehala, v zahvalo to cerkev karmelitske Matere Božje popraviti; al kako v tako slabih letih, ker so se bili revni prebivavci te fare skoz nekatere leta že zlo zadolžili? Gospod župnik prosijo tedaj da bi jim milostljivi gospod, teržaško-koparski škof, dopustili po drugih farah milovšine prositi, kar so jim tudi dovolili. Pobirali so tudi milovšino; s pripušenjem ranjeiga preč. g. porečkiga škofa, v labinski dekanii. Bog je blagoslovil trud gospod župnika tako, da so nabrali v kratkim času 1434 gold., in so cerkev popravili, ki je bila od v. č. gosp. dekana iz Kersana 17. listopada 1856 blagoslovljena. Sosebno blagodarni so se pokazali zlahtni gosp. baron Grimsic, prednik istrijskiga okrožja. Prav marljivi tudi v nagovarjanji pri mnogih gospodih so bili tudi zdravniški svetovavci g. dr. Šrot, kakor tudi mnoge pazinske gospé, ktere so za notranjo olepsavo cerkve nekatere dela svojih rok podarile. Bog plačaj tem, kakor vsim drugim, kteri so z milošnjo pripomogli k popravljenji te cerkve, in prečista Devica Marija naj jim obilo blagoslova za dušo in za telo sprosi.

Ravno sv. Medarda dan sim v tej cerkvi za neko pazinsko družino dar sv. maše opravil, in gosp. župnik so mi vse razkazali in tudi povedali, da je bila tukaj od davnih časov bratovšina Matere Božje karmelske, kakor kaže staro pismo na koži (pergamentu) od leta 1632, v kterim komisar karmelitskiga reda, brat Janez Miha de Rubis, dobrote in odpustike, ktere stas. papeza Pavel V. in Klemen VIII. temu redu podelila, tudi za to cerkev veljavne izreče. Pričela se je rečena braterna pri tej cerkvi v letu 1632 z dovoljenjem pulskiga škofa Julija; al mnenje pretečeniga stoletja je to, kakor tudi mnoge druge bratrne po Istrii zaterlo. Zdaj pa slišim, da bojo pri tej cerkvi, po nasvetu našiga milostljiviga škofa, ki so tudi letas gredi iz Pazna v Boljun to cerkev obiskali, braterno svetiga

serca prečiste Device Marije napravili, ker pri farni cerkvi imajo že braterno živiga sv. Roženkranca.

Veliki altar omenjene podružnice je lepo starinsko delo, leseno, al že zlo od červčev snedeno. Torej je prva reč, katero gosp. župnik namerjajo napraviti, nov kamnit altar, kakoršniga zob časa tako berzo ne zgloda. Neki dobrotnik jim je v ta namen že lep dar izročil, in ako nas ljubi Bog z boljšimi letinami obdaruje, bojo častivci Matere Božje v Istriji tudi to napravili.

Se nekaj je, kar bi želel za pobožnost in notranjo lepoto te prostorne cerkve, in to bi bil sv. križev pot, kar tudi naš milostljivi škof želi, de bi se po več cerkvah napravilo. Ako Bog pomore, se bo s časom tudi ta pobožnost v tej fari razširila. Bog daj! Jože iz Pazina. *)

Razgled po keršanskim svetu.

V Marijno Celje so 12. u. m. tudi Dunajski kardinal in pokneženi viksi škof, visokočast. gosp. Otmar vitez Ravšer priromali in so v god Marijniga presv. imena pontificirali. Med asistenti so bili tudi goriski prošt, v. č. gosp. baron Codelli. — V Banatu v Čavošu je 6. t. m. umerl posvečeni škof in zagrebski prošt, v. č. gospod Jož. Šrott. — Petokostelski škof (Fünfkirchen) na Ogerskim so darovali 10.000 gold. za duhovne, v pastirstvu obnemogle, in 20.000 gold. ko vladni denar za popraviljanje oslabljenih cerkev in duhovskih stanovanj. Gosp. Alojzi Fraeska, duhoven in špiritval v tem mestu, se je podal v Pariz in bo Lazarist. Tudi je veselo slišati, de se je v tem mestu prvo polovico uniga mesca 264 učenikov ljudskih šol zbralo k duhovnim vajam. Pobožno izobražen učenik je zares pravi dar Božji, ki razširja velik blagoslov med mladostjo. Gorje pa nerodnežu, ki otročiči iz sleherniga gibljeja vidijo, de nima ne pobožnosti, ne dosti vere. On pa bo mogel za vse otročiče odgovor dati, kolikor jih je imel vse dni pod svojo nerodno vlado. — V Pešti je rokodelska družba 18. kimovca obhajala svojo obletnico, pri kateri priložnosti je bilo 100 družnikov pri sv. Obhajilu. — „Volksfrd.“ razglasuje tretji list v. č. škofa, gosp. Atan. Zuberja, iz Bara Decye pri Patni od 29. mal. serpana, v katerim škof v svojih silnih stiskah in skerbéh med drugim pravi: Delhi še ni premagan; — 2 nar boljših generalov sta padla; kakih 12 polkov ali regimentov več se je s prekuehi slepilo, in veliko kristjanov je silo neusmiljeno poklanih. Agra je v puntarskih rokah; 300 kristjanov je bilo tam pokončanih. Sv. Jakopa dan se je punt vnel v Dinaporu, 1 uro od Patne, in prekuehi so hotli tudi Patno oropati, ali 2 evropejska parobroda z vojakii sta vse njih čolne povozila in potopila. Jez sim bil ravno ta čas v Ban-koporu, kjer je samostan. Mi vsi smo pribežali v hišo komisionarja Jaylona, kjer je bilo kake 200 vojašine v našo brambo zbrane. Bližnji mesti Arrah in Chupra ste poropani in kristjani v njih pomorjeni. Od 1. do 4. vel. serpana so mohamedanski prazniki, in ni dvomiti, de se bo tisto gro-zovitno klanje tukaj ponavljalo. Jutri zjutraj bodo vse nune v Dinapore odpravljene, ako bodo mogle od tam v Kalkuto in morebiti tudi v Evropo bežati. Jez grem do Dinapora za njimi, in se bom potem, dokler bo moč, po parobrodih potikal. Kako de se drugim misijonskim oddelkam mojiga vi-karijata godi, ne vem, ker so prekuehi vse zaperli, in že mesec nisim dobil nobeniga pisanja. Imam zdaj nune in si-rotice, 50 oseb, ki nimam kam z njimi, in jih moram sam varovati; k tem je še 25 oseb moške sirotišnice in 3 du-hovni, tedaj 78 oseb na begu, brez strehe in stanovanja, in

vsiga premoženja imam le samo 150 gold. denara. — Ravno se shajajo vojaki 10. polka od njih plačnine, pri kateri pri-likli bodo nune dobile priložnosti v Kalkuto bežati. Iz Fran-coskiga letne male pomoči že 3 mesce ni, in ne vem kaj de je. V svoji domačii sim že davno vse upanje zgubil, ko bi bili hotli kaj storiti, bi bili storili ko sim tam bil. Lahko tedaj slehern vidi, v kako hudih stiskah de živim; ako z Božjo pomočjo tudi među puntarjev odidem, me žuga skerb in žalost zatopiti, ako nam Bog skorej ne pomaga. Ravno slišim, de začenjajo tudi že v Kalkuti v terdnjavo bežati. Kako de se bo to končalo, le Bog sam vé; nobeno človeško okó iz sedanjih okoliščin ne more družiga previditi, razun konca angleške vlade; vender Bog je močn in nam bo o pravim času pomoč poslal. — (K temu opomni „Volksfrd.“, de je škof Atan. Zuber rojeni Dunajčan, in njegovi du-hovni tovarši avstrijanci, in prosí nagle pomoči pri vsih, katerim se marterniki za sv. vero smilijo. Vredništvo „Volksfreun-dovo“ (Wien, Stadt, Ballgasse Nro. 930.) bo pomočke z veseljem sprejemalo in jih naglo dalje na svoje mesto od-pravljalo.) — V Ulmu se zbira misijonska družba med de-vicami, ki bodo v Afriki (v Aleksandriji) ko diakonisarice za keršanstvo delale. —

Dančelnim pesniku

„D.“
Doslje čvetera znana m' je „danica“:
Nad zvezde vse v lepoti prva sluje;
Svetnike vse pa druga nadvišuje —
Up zemlje, raja cvet — bogorodnica.

Po daljnim Nilu tretja, brodarica,
Aposteljne zamurcam privajaže;
Četerta pa Slovincam namestuje
Nam tretjo, drugo zvesta službenica.

Al zdaj v četerti peta Ti, premila!
Razsijaš mične pesmi v radost druge.
Katerih bliš Te posestruje prvi.

Prisijaj nam pogosto ino slepila
Blodivnih ves, sejavk le npravne kuge,
V pristuda mlako vse na vek zadervi. Svetogorski.

Duhovske zadeve.

V ljubljanski škofii. G. Fr. Svetlin, 3. duh. pom. v Kočevji bo zdaj prvi; gosp. Jan. Rozman, novo-posvečenec, pride na njegovo mesto; gosp. Peter Vartol za namestnika v Getenice; gosp. Rihard Frank za 1. duh. pom. v Ribnico; gosp. Jan. Budnar za 2. duh. pom. v Čer-nomelj; gosp. Mih. Zupan, novoposvečenec, v Faro pri Kostelu; gosp. Jan. Dolničar v Komendo; g. Korl Pro-hazka v Šmartno pri Šmarni gori; g. Sim. Kosmač na Trato; g. Mih. Gogola v Rovte; g. Ant. Žakelj v Po-ljane; g. Henr. Šparovic za 1. duh. pom. v Merno peč; g. Fr. Povše v Radeče; g. Andr. Šarc za 2. duh. pom. na Vače; g. Val. Lah, novoposvečenec, za 2. duh. pom. v Metliko; g. Mat. Frelih v Staro Loko; g. Mih. Horvat za 2. duh. pom. v spodnjo Idrijo; g. Mart. Barlič za lo-kalista v Polom; g. Ant. Klemen v Višnjo goro; g. Jan. Žužek bo namestnik v Dobernichah; g. Jan. Lampret za 2. duh. pom. v Dobernice; g. Jož. Žurbi za 2. duh. pom. na Rake; g. Prim. Zadergal za duh. pom. v Cirkle pri Leskovcu; g. Jan. Knavz v Podzemelj; g. Jan. Valja-vec, novoposv., v Vipavo; g. Fr. Samida, novoposv., za 2. duh. pom. v Vinice; g. Jan. Judnič, novoposv., za 2. duh. pom. v Trebelno; g. Ant. Kacin, novoposv., za 2. duh. pom. v št.-Mihael pri Novim mestu; g. Mor. Gosler, novoposv., na Studeno; g. Ant. Peterlin, novoposv., za 3. duh. pom. v Stari tergi; g. Jak. Mulhar je farni vikari v Pečah; gosp. Korl Hajdrih, beneficiat v Moravčah, bo ondi duh. pom.; njegovo mesto ostane prazno. — Umerl je 26. u. m. gosp. Ant. Keše, Dobernikiški fajmošter. R. I. P.!

*) Hvala za dopis iz Istrije, od kodar bi bolj pogosto kaj želeli. Pa tudi od drugod iz Slovenskiga prosimo kaj več naznanil; naj se razodevajo v „Danici“ potrebe in zadovoljšine, žalost in ve-selje slovenskiga ljudstva v nasprotno pomoč, zgled in spodbu-dovanje. Vr.